

Brandwonden

Onlangs ontving ik een doodsbrief via e-mail.. De naam van de overleden man zei me niets. De naam van zijn echtgenote evenmin. De brief was afkomstig uit West-Vlaanderen: dat zag ik aan de postcode. Maar de naam van de gemeente kwam me maar vaag bekend voor. Had ik de overledene of zijn vrouw ooit ontmoet? Zijn naam was Bertrand L., de hare Sylvia V. Hoe betuig je je deelneming aan iemand die je niet kent? Ik pijnigde mijn hersens, tevergeefs. Maar de volgende dag was ze plots daar. Sylvia: levensgroot naast mij op een tuinbank. Lang geleden verbleven we samen in een revalidatiecentrum. Ik herstelde er van een hartoperatie. De jonge Sylvia was zwaar getekend door brandwonden. We zaten aan dezelfde tafel. Ze zei niet veel, zag er afwezig uit.

Het was zomer en zeer warm. Sylvia droeg altijd een jurk met lange mouwen en, om haar hals, een sjaaltje. Wat niet volstond om al haar littekens te verbergen.

Op een dag zag ik haar in de tuin van het centrum. Ze liep zo moeizaam dat ik haar mijn arm aanbood. 'Ik wil geen last verkopen', zei ze. Maar nam dan toch mijn arm aan. Ze was kortademig en had zichtbaar pijn. We rustten uit op een tuinbank. De volgende dagen wandelden we geregeld samen. Ze was niet spraakzaam, maar op een dag deed ze plots haar verhaal. Ze had hete olie uit de frietpot over zich heen gehad, waardoor haar hals, schouders, borstkas en een arm zwaar verbrand werden. Het was een hel geweest, zei ze. En ook nu nog moest ze tweemaal per week naar het ziekenhuis voor een pijnlijke behandeling. Toen het ongeval gebeurde, was ze amper een jaar getrouwd. 'Ik heb een lieve de man, 'zei ze. 'Hij komt me dikwijls bezoeken, belt veel, zegt dat hij thuis met ongeduld op mij wacht. Maar ik ben bang dat het te zwaar wordt voor hem. En... ja, de littekens van de brandwonden. Die gaan nooit meer weg.'

Ik mocht vroeger naar huis dan zij. We wisselden onze mailadressen uit. Enkele weken later schreef ze dat ze thuis was. Het was niet gemakkelijk, maar haar man deed ongelooflijk zijn best. Ze hielden er de moed in. Het zou allemaal goed komen. Enkele maanden later kwam er een kort bericht: 'Ik heb een miskraam gehad.' Meer niet. Vijf woorden vol verdriet. In het revalidatiecentrum had ze me meermaals verteld dat ze droomde van een kindje. En nu die miskraam... Ik wenste dat ik de taal van de engelen kende om haar te troosten. Ik vroeg of ik naar haar toe zou komen, maar daar reageerde ze niet op. Er gingen weken, maanden voorbij. Het laatste wat ik van haar las, was een formele kerstwens. Daarna niets meer. Ik probeerde contact te houden maar gaf het uiteindelijk op.

En nu, jaren later, de doodsbrief van haar man. Ik schreef haar dat ik graag de uitvaart zou bijwonen maar dat ik inmiddels te oud was geworden om tot bij haar te geraken.

Vandaag heeft ze geantwoord. Met de vraag of zij naar mij mag komen. Niet meteen want er is zoveel te regelen na een overlijden. Maar misschien later? In de zomer?

Ik ben verbaasd. Ze heeft jarenlang niets van zich laten horen. Nu ineens wel.

Maar wat dan nog? Ik stuur Sylvia mijn adres en schrijf dat ze zeer welkom is.

T.S.